

Är en god värld omöjlig? Det är ju ändå en sådan vi alla eftersträvar. Men vad är godhet?

Mortopia

”Allt är relativt” Alto kom ihåg sin chefstränare Owens ord inför uppskjutningen av den långa färden men nu låg landningen framför honom. En återkomst som han med både fasa och anspänning såg fram emot.

*

Nu visste både Alto och Owen att allt inte är relativt även om de använde klyschan som alla andra. Ljusets hastighet och naturkonstanterna är inte relativa, om nu inte vetenskapen har helt fel vilket Gud förbjude då hela experimentet byggde på absoluta spjutspetsen av vetenskapens teorier.

Det finns människor som offrar sig för sitt jobb och Alto hade offrat allt man kan göra. Han hade bokstavligen offrat sitt liv och ändå levde han när han nu närmade sig den planet han sköts upp ifrån. Alto hade lämnat allt på jorden för att företa en spekulativ resa ut i universum med avsikten att bevisa praktiskt en del av relativitetsteorins mer dramatiska effekter: tidens relativitet.

Altos tid och den som förflutit på jorden var inte samma och Alto hade lämnat sin tid på jorden, sina vänner, släktingar, ja allt för detta makabra experiment. Alla som han en gång känt var för länge sedan döda. På jorden var det nu hundra år sedan man sköt upp Alto i rymdskeppet men för Alto hade det bara gått tio år. Tio år av ständig acceleration respektive retardation för att den jordiska tiden och Altos skulle skiljas åt enligt relativitetsteorins så kallade tvillingparadox.

En ny generation hade tagit över på jorden och även att serva Alto och projektet med hans rymdskepp. Alto hade inte velat få information om vad som hänt under denna tid på jorden, han ville överraskas vid hemkomsten och det skulle han bli.

Ett sekel hade förflutit och Owen var död sedan länge likaså Altos familj. Det var en djävulsk uppoffring för vetenskapen som Alto gjort för att ta reda på det man redan visste. Projektet hade väckt stor uppmärksamhet när raketerna lyfte från Cape Canaveral på sin tid men allteftersom hade nyhetsvärdet bleknat något. Nu påmindes dock världen på sin vän därute när han skulle återvända för att återse den jord han lämnat. Frågan var om priset Alto betalat för tio år av ensamhet för detta gigantiska experiment verkligen var värt det?

Det Alto funderat över under sin färd var hur världen förändrats under hans bortavaro. Hur hade man tacklat alla de problem som vi brottades med såsom miljöförstöring, krig och annat elände. Kanske hade de löst dessa problem, men antagligen hade de skapat andra?

På hans tid pratades det mycket om att jorden skulle gå under i allahanda katastrofer. Jorden hade bevisligen inte nått dithän ännu, då man hälsade honom välkommen från rymdcentret, men var man nu på randen? Landningen gick perfekt efter det dataprogram som skapades för hundra år sedan och Alto öppnade luckan där en välkomstkommitté mötte upp.

En guide skulle vägleda Alto i den för honom nya världen. Efter att media fått sitt tog guiden till orda:

- Du kanske inte tror det, men vi har förvandlat jorden till ett paradiset medan du varit borta. Alla problem ni hade är lösta med modern teknologi!
- Det är inte sant? sa Alto glatt överraskad. Miljöförstörelsen, energibristen?
- Det är historia som vi läst att ni hade, ja.

– Hur? Du måste visa mig hur ni löst allt detta?

– Det är det jag blivit utsedd att göra. I morgon ska jag visa dig allt och du kommer inte tro dina ögon.

Alto visste inte vad han skulle tro. Det såg verkligen hopplöst ut på jorden när han for och han nästan tyckte det var skönt att lämna den för ett tag. Hade verkligen människan löst alla de gigantiska problem man en gång stod inför? Det lät för bra för att vara sant, tänkte han innan han somnade. En lycklig värld kunde inte vara sann?

– Vakna, vi ska gå på rundtur i denna nya världen! sa guiden och ruskade om Alto.

Altos första uppvaknande på jorden efter hundra eller tio år, vilken tid man nu går efter, skedde med sömndruckna ögon. Guiden var däremot pigg och entusiastisk inför sitt uppdrag att visa en människa från forntiden vilka framsteg som gjorts sedan Alto for iväg.

– Var ska vi börja? frågade Alto.

– Jag ska visa att du vaknat upp i paradiset. Vi har faktiskt skapat ett paradys på jorden.

– Det låter nästan religiöst? undrade Alto.

– Nej, det är teknologin, sa guiden, religionen har försvunnit!

Hade de verkligen avskaffat religionen? tänkte Alto förundrat. Då han lämnade jorden rådde religionskrig i Europa i något som kom att kallas gudarnas krig.

– Vi har avskaffat alla de saker som bara skapade osämja mellan folk. Religion, politik och andra bekymmer, sa guiden entusiastiskt.

– Men hur?

– För att det inte är rationellt, svarade guiden. Kolla här, induktionsslingor i vägarna laddar upp alla bilar som går på el från underjordiska kärnkraftverk. Maskinerna arbetar och vi behöver inte längre jobba för vår försörjning. Företagen betalar in skatt och vi får en medborgarlön. Den som vill jobba får givetvis högre lön, men ingen är tvungen till det.

Det här var bara för bra, tänkte Alto. Men han såg ju att de verkligen lyckats och guidens ord om att han inte skulle tro sina egna ögon besannades. Alla verkade friska och glada och guiden bekräftade också att sjukdomar tillhörde historien. Men Altos fråga om hur de lyckats, verkade inte gå i genom den entusiastiske guidens pladder.

– Vem styr om inte politiken längre finns? frågade Alto.

Frågan verkade nästan överraska guiden som bara tittade förvånat på Alto.

– Ja, vem styr? repeterade Alto.

– Datakratin. Ja, det är en dator som ser till att allt styrs objektivt och rättvist.

– Är det en dator som styr? Med vilken princip styr den då?

– Du skulle aldrig tro det! skrattade guiden bort frågan.

Alto försöker klämma fram vad guiden menade men han verkade undvika frågorna med sin entusiasm över att visa vad världen lyckats med och med sin snällhet. Ja, Alto observerade att alla verkade nästan påfrestande snälla och artiga. Vad hade hänt med världen? Det var nästan så han saknade våld och ond bråd död.

Människornas lyckliga anleten skrämde Alto; det måste finnas något lurt bakom, tänkte han. Så långt ögat nådde bara lyckliga, friska och vackra människor vilket givetvis var eftersträfvansvärt men kanske lite tråkigt enligt Alto som vant sig vid en mer skröplig värld.

– Varför är alla så snälla och artiga mot varandra? frågade Alto guiden och väntade som vanligt inget svar.

– Därför det är bättre än dess motsats, log guiden.

Visst, det var ju så självklart att han nästan skämdes över sina funderingar varför världen inte var mer brutal än den var. Han hade ju lämnat världen då Europa stod i lågor mellan kristendomen och islam. Alto kände sig bara dum i den lyckliga världen där allt hade lösts.

– All energi kommer från kärnkraft och vi har löst fusionsenergin som ni inte lyckades med, log guiden.

Genom två motriktade partikelacceleratorer accelererar vi vätekärnor som krockar med varandra.

– Har ni slopat fissionsreaktorn? frågade Alto.

– Nej då. Vi har gjort så den inte lämnar något avfall efter sig och dessutom oskadliggör vi det ni skapade till oss. Genom att göra en cocktail av olika radioaktiva bränslen kommer de olika materialens strålning ta ut varandra via interferens. Kvar blir ofarliga metaller.

– Men var skapas alla saker som ni har överflöd av?

– I materialmaskinen. Den fungerar som era gamla bläckstråleskrivare fast den bygger upp tredimensionellt atom för atom. Man kan bygga upp vad som helst ur vanligt grus där alla grundämnen finns.

– Äter ni fortfarande kött? frågade Alto som blivit vegetarian i rymdskeppet.

– Oja, fast vi slaktar inte djur som ni brutalt gjorde. Vi odlar fram kött i vävnadsodlingar i övrigt äter vi syntetiskt mat.

– Hur kan det komma sig att alla är så friska och välbyggda?

– Genom träningsmaskiner. En dräkt med elektriska elektroder tränar dina muskler medan du kollar på TV och du behöver inte anstränga dig, log guiden stolt.

Alto kände sig som en analfabetisk byfåne i den nya lyckliga världen.

– Men, du måste säga mig vem som kom på så allt fungerar så bra?

– Gamle Darwin.

– Darwin dog ju långt innan jag föddes?

– Ja, men hans principer styr allt.

– Inom biologin ja, men nu menade jag samhället och...

– Darwins principer styr allt, hela universum. Det bästa överlever, skrattade guiden.

Alto fattade ingenting och ändå allt. Men hur?

– Även de bästa idéerna sållas ut enligt evolutionsprincipen. Vi finns, alltså är vi bäst!

Allt blev så självklart och enkelt när guiden förklarade den nya världen att Altos frågor blev generande. De hade löst alla stora frågor genom en enkel princip som behärskar allt i universum: det bästa överlever för att det helt enkelt är bäst.

– Vi har fått öknarna att blomma genom avsaltning, sa guiden och fortsatte: Vi pumpar ut saltvatten i öknerna i långa glasrör, solen värmer upp vattnet som dunstar upp och kondenserar i toppen på röret och rinner sedan ner som sötvatten. Kvar blir saltet som vi använder.

– Vem kommer på alla uppfinningar?

– Dels vi genom att medelintelligensen har höjts, dels av artificiella intelligensdatorer.

– Hur kan ni ha blivit mer intelligenta?

– Det bästa överlever och det är bättre med kloka än med dumma, svarade guiden som den mest självklara saken.

Alto visste inte hur han skulle formulera frågorna för att få ett svar på hur denna världen hade blivit ett paradiset utan några problem. Det var något skumt med alltihopa.

– Du tycker det är konstigt att världen blivit bra, sa guiden. Men mänskligheten har ju alltid arbetat för att den ska bli bättre och den har blivit bättre därför vi arbetar efter det. Nu har den blivit perfekt, det vi alltid velat uppnå.

Alto kände sig återigen dum där han kom från en annan rå och brutal tid. Han var bara primitiv i förhållande till dessa perfekta. Men hur hade de uppnått allt? Hur hade de fått människor fredliga och snälla?

Var fanns alla sjuka, handikappade, idioter, kriminella och missbrukare? Kanske hade de genom genteknik sett till att inga sådana föddes och därigenom skapat ett Utopia?

Var det bara Alto som var fast i ett gammalt tankemönster om att allt positivt måste ha en baksida? Han vågade knappt längre fråga men samtidigt måste han få veta hemligheten.

– Det måste väl ändå finnas människor som inte är helt perfekta?

– Nej, alla är perfekta. Godheten har segrat genom Darwinistiskt urval.

– Men föds här inte längre människor som inte är alltigenom perfekta?

– Nja, det kan ju hända förstås, log guiden. Men de dödar vi.

– Va? Det kan man väl inte säga är godhet?

– Vi dödar de som ändå hade lidit eller orsakat lidande därför är det godhet. Allt är relativt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bill Persson med Poeter.se id #199 innehar upphovsrätten